

Morag”.

Malfid, kiam vokita, pavis antaŭen, kaj tuj atingis sian volon: la Ĉapelo apenaŭ tuŝis al li la kapon, kiam ĝi ŝrikis, “Rampeno!”

Malfid iris al siaj kolegoj Krab kaj Klus, evidente sinkontente.

Nun ne restis multo da homoj.

“LUN”...”NAT”...”PARKINSON”..., tiam sekvis paro de ĝemelinoj, “PATIL” kaj “PATIL” ...tiam “PERKS, Sali-Anna”..., kaj tiam, fine –

“POTTER, Hari!”

Dum Hari antaŭenpaŝis murmuradoj ekflamis, kiel siblantaj fajretoj ĉie tra la Halo.

“Ĉu ‘Potter’ ŝi diris?”

“*Tiu* Hari Potter?”

Laste, antaŭ ol la Ĉapelo glitis sur liajn okulojn, Hari vidis la halon plenan je homoj kolstreĉantaj por bone rigardi lin. Tuj poste li vidis la nigran internon de la Ĉapelo. Li atendis.

“Hmm!” diris voĉeto ĉe lia orelo. “Ne facile. Tre malfacile. Multon da kuraĝo, mi vidas. Sufiĉe bonan menson ankaŭ. Jen talento! Kara mia, jes! Kaj neta soifo por sinprovo; kiel interesa.... Do kien mi metos vin?”

Hari stringis la randojn de la skabelo, kaj pensis, *Ne Rampeno, ne Rampeno*.

“Ĉu? Ne Rampeno?” diris la voĉeto. “Ĉu vi estas certa? Vi kapablas esti granda, fakte, estas la tuto en via menso, kaj Rampeno helpos vian vojon al grandeco, sendube. – Ne? Do, se vi ne estas certa prefere elektu “Oragrifo!”

Hari aŭdis la Ĉapelon kriegi la lastan vorton al la tuta halo. Li elprenis la Ĉapelon kaj paŝis tremante al la Oragrifa tablo. Li tiel trankviliĝis pri sia aliĝo al ili, kaj ne al Rampeno, ke li apenaŭ rimarkis, ke li ricevas la plej laŭtajn huraojn ĝis tiam. Persi, la prefekto, stariĝis kaj vigle svingis la manon, dum la ĝemeloj Tordeli kriegis “Ni gajnis Potter! Ni gajnis Potter!” Hari sidiĝis kontraŭe al la fantomo kun la krispo, kiun li antaŭe vidis. La fantomo frapetis al li la brakon, kaŭzante al Hari la subitan, hororan senton, ke li ĵus ekmergis ĝin en sitelon da frosta akvo.

Li nun povis rekte vidi la Ĉefan Tablon. Ĉe la proksima flanko sidis Hagrid, kiu trafis lian atenton, kaj bondezire gestis al li per polekso. Hari ridis ree. Kaj tie en la mezo de la Ĉefa Tablo, en granda ora seĝo sidis Albus Zomburdo. Hari rekonis lin tuj per la karto, kiun li eltiris de la Ĉokolada Rano. La arĝentaj haroj de Zomburdo estis en la tuta halo la sola afero, kiu brilis tiom, kiom la fantomoj. Hari ankaŭ ekvidis prof. Ciuron, la nervoza juna viro, kun kiu li konatiĝis ĉe la Likema Kaldrono. Li aspektadis tre strange en granda purpura turbano.